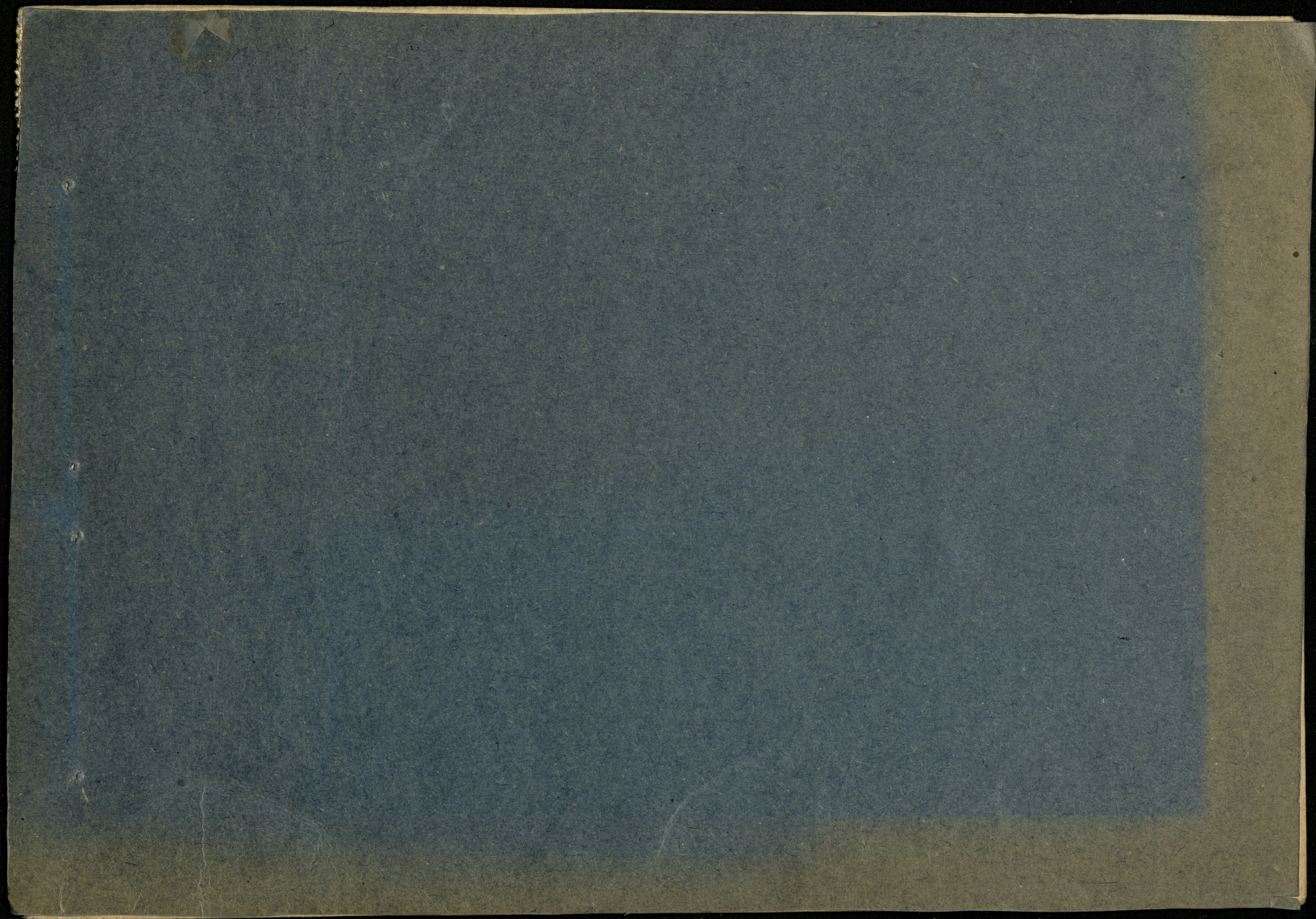
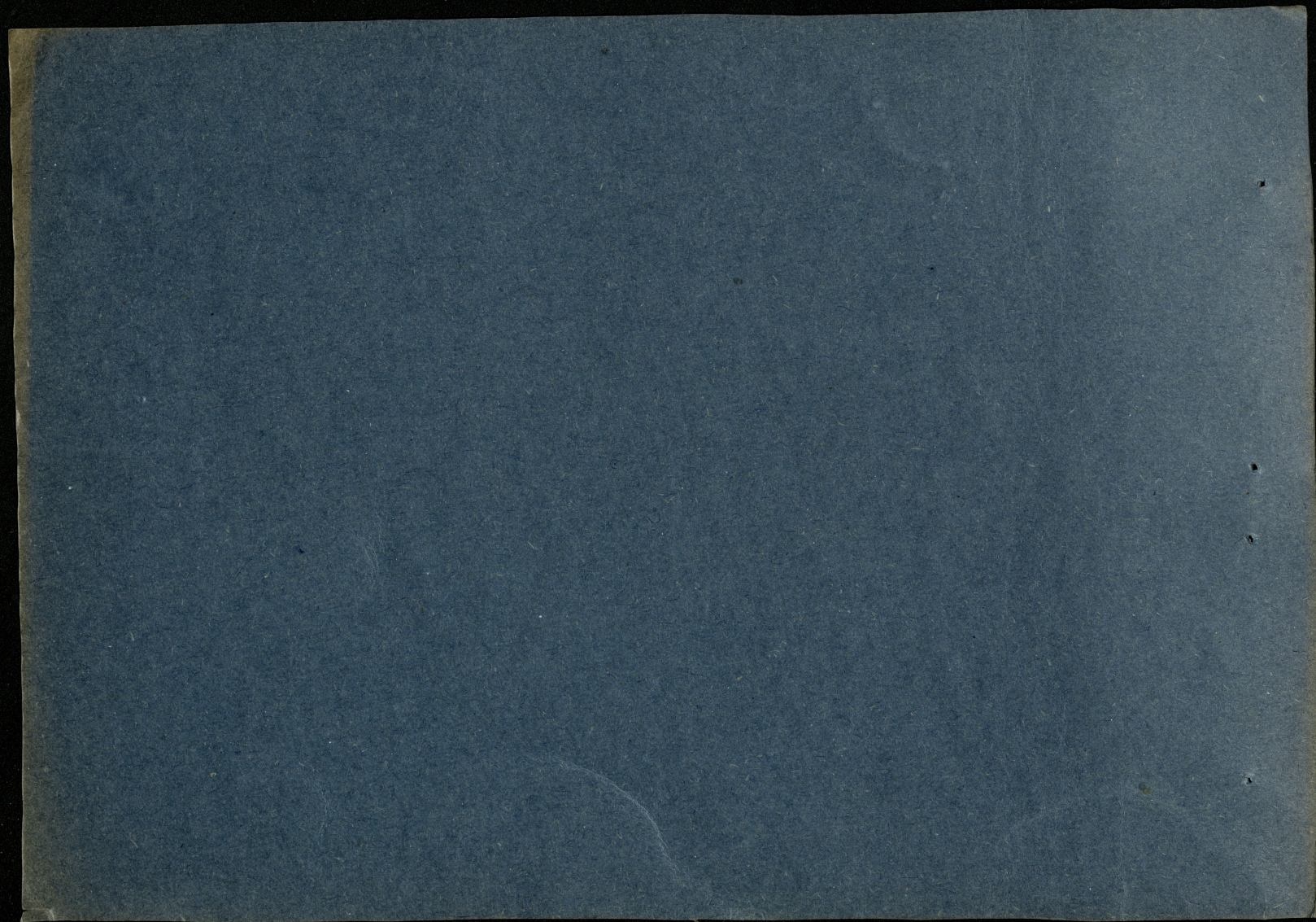

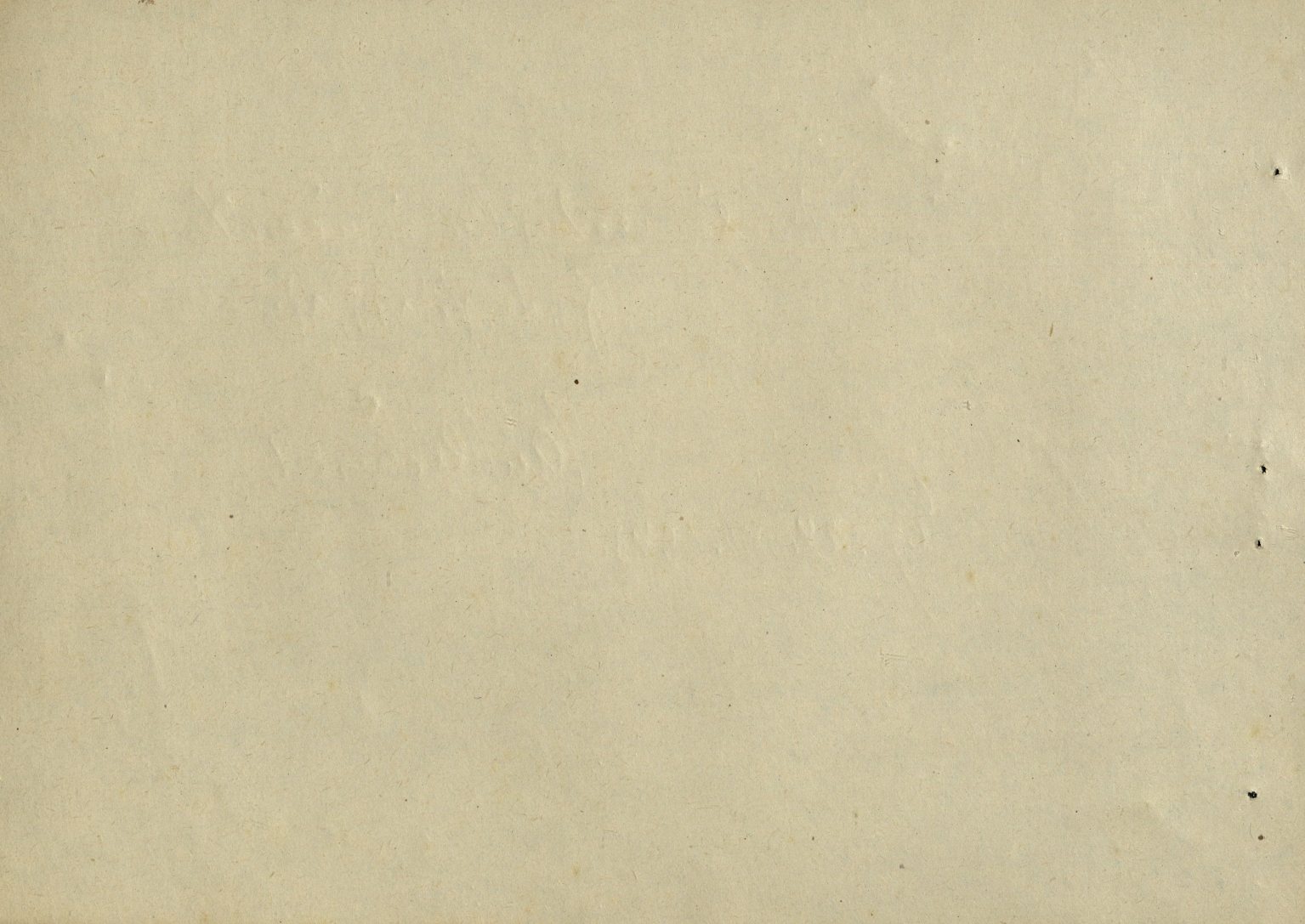

Будничья водичка и водичка
ф. Л. Гингерта

Амстердам

г. 24. XII. 1843.

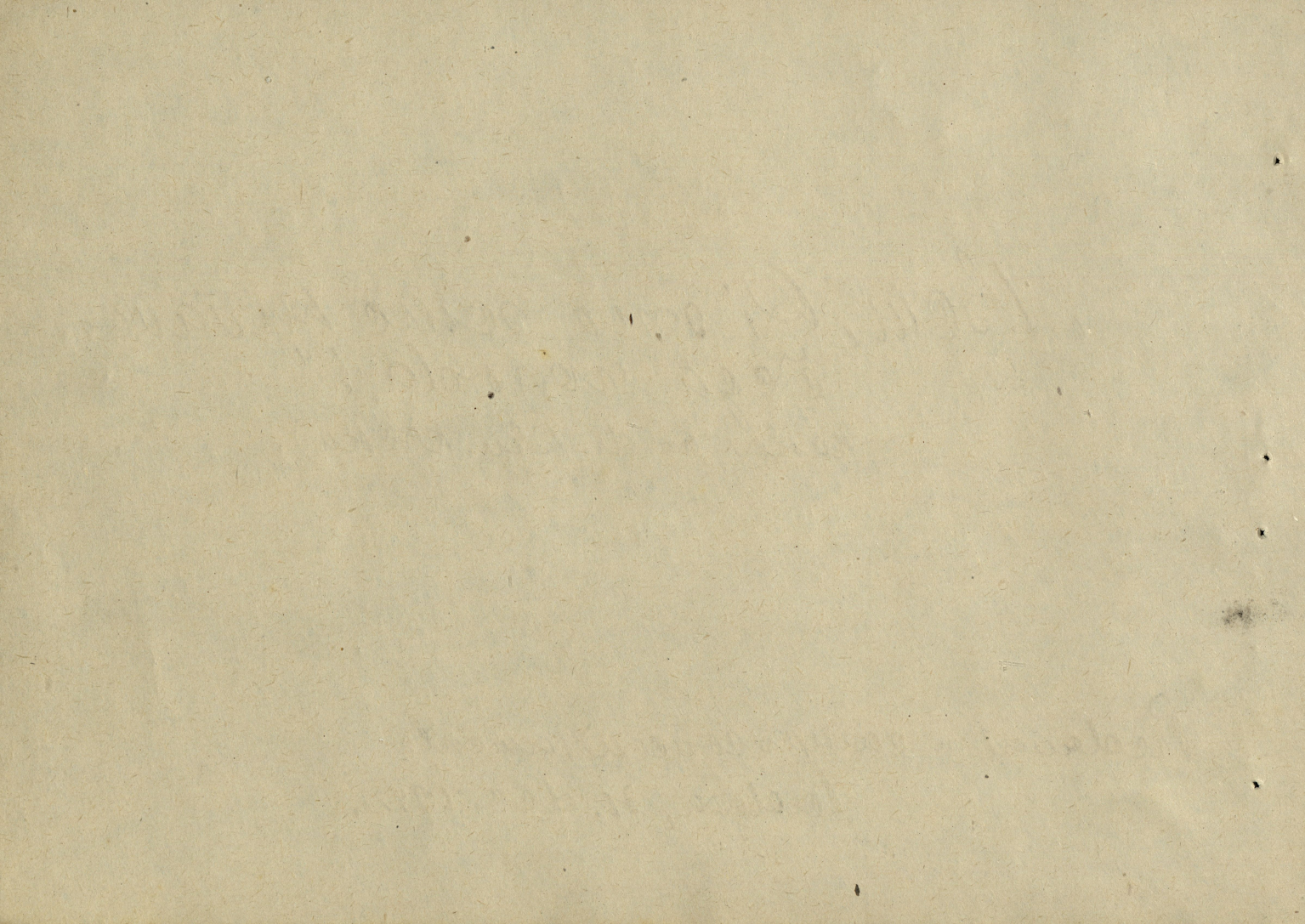
Utrinki iz internacije.
(Trebnj-Padava od 1.7.1942 do 29.7.1943)

Caletkova

Wm. L. G. Foster
New York
1875

„Всех, кто с нами воевал,
всего народа!“
(написано др. Г. Е. Кречку).

Редлава и campo concentramento
Редлава, 31. dec. 1942.

Jan Mestevjak:

«Всех, к' сему сему кровавого народа!»
(Народ по ш.). Ев. Креду).

В тем карбидном тая, ко и нам телеса
да молчѣна ии по нам дѣла парижские,
нидѣ разбѣраше, и тѣм карбиднымъ дѣла,
ко ии мамо не крѣпко ии не потов ии стѣза
ии ко нас хемитѣк за хемитѣком, ноѣ за
ноѣмъ обѣтаваѣмъ гремѣна ии болна еуста
на дом ии намъ же болѣеюмъ кѣмъ гремѣеюмъ
бѣлаѣмъ мажѣна, и и намъ гремѣеюмъ

neko novo življenje, ki nam ne prinaša ne
zakona in ne poroka, komaj komaj ga tukaj
in pa nam bomo pokazali v dci in se odnesemo
kakor njegova gibel.

V temoli urah, ki nosijo življenje
udarajo po naših dušah, polegavamo, kipa-
mo po lepem, komurino po dobrem in pa
ona ožeta nečloveka, ne nam pa zble-
di in splahne pričo razbolelih živcev, ki
bolno nosi prenapeto steno zavrnaj.

Kramar stopi, se potegne v blato in ko,
 da zamahne z roko in se hoče prebrčati,
 če se ne kolica moči v njej, zasleda v meslo
 in zdaj se X, kot da ni se oplozil ob drugasto
 volno.

Ducei ne ubijajo, name pišajo mi in o
 nas prava vprašanja in pred nami ga ni zida,
 vega razgleda, kot da se ne volno in stari.
 Deu, kasčate ogni speranza! O! Deu
 napisal nasl namu sami, močerni ča
 bi nam pa mi olotu nalepil: Hies

wird jeder Wille gebrochen!

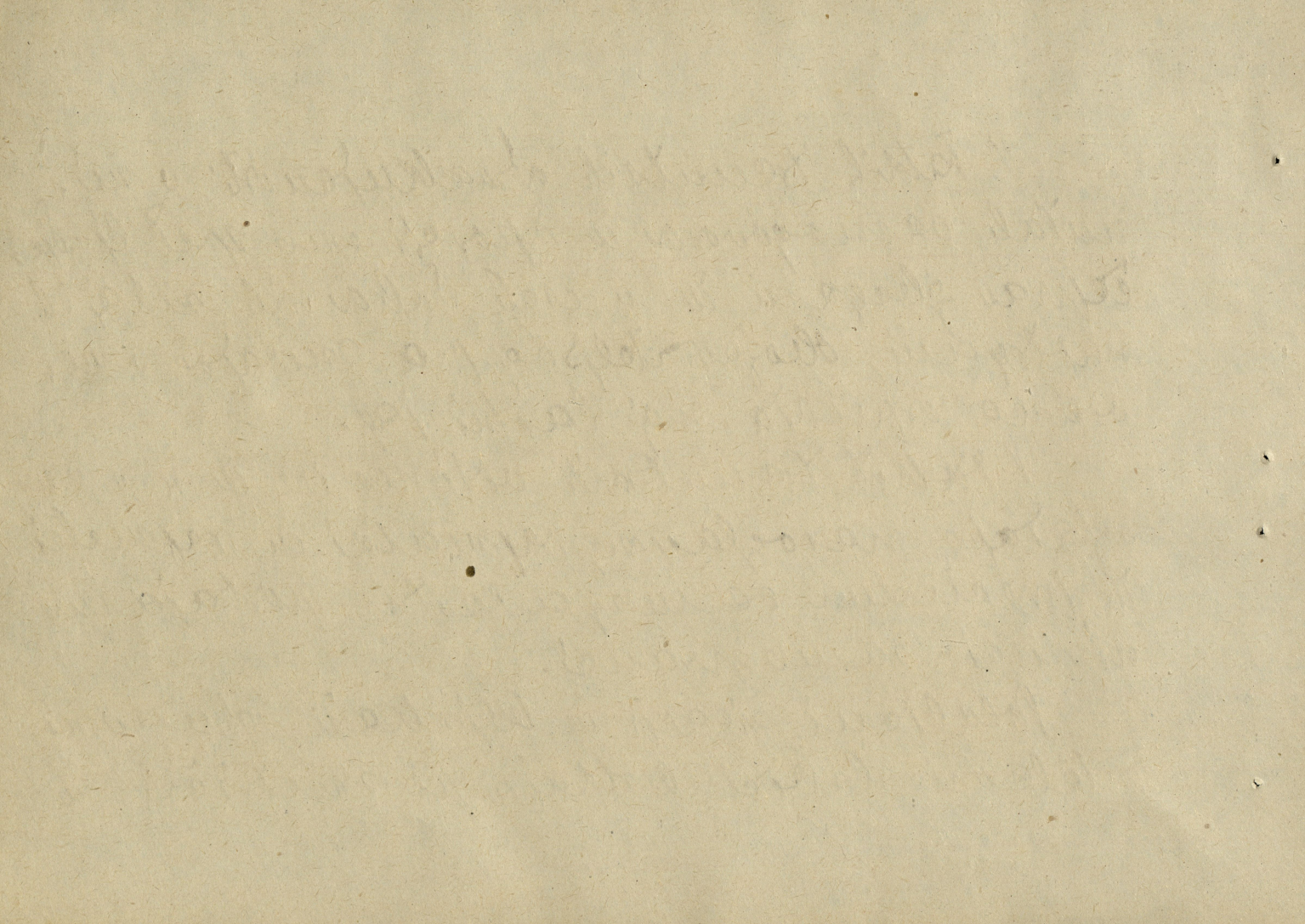
Kender u zblende nimitte, ko u u nas zgr.
ne prečuden valovaije, ki' je kotobno
metaloiti u u boče otvalaniti' gluhoti'
selačega zdajje.

1. Kenuki u dragocni u za hupci
ro u znamenje obrzi, kot da u je izza
nadik obzori' namahnilo sonce, kot da
jih vali' kile odmačij u da mi pozvauje
nova, u nedoluteu pesem batočaiti'.

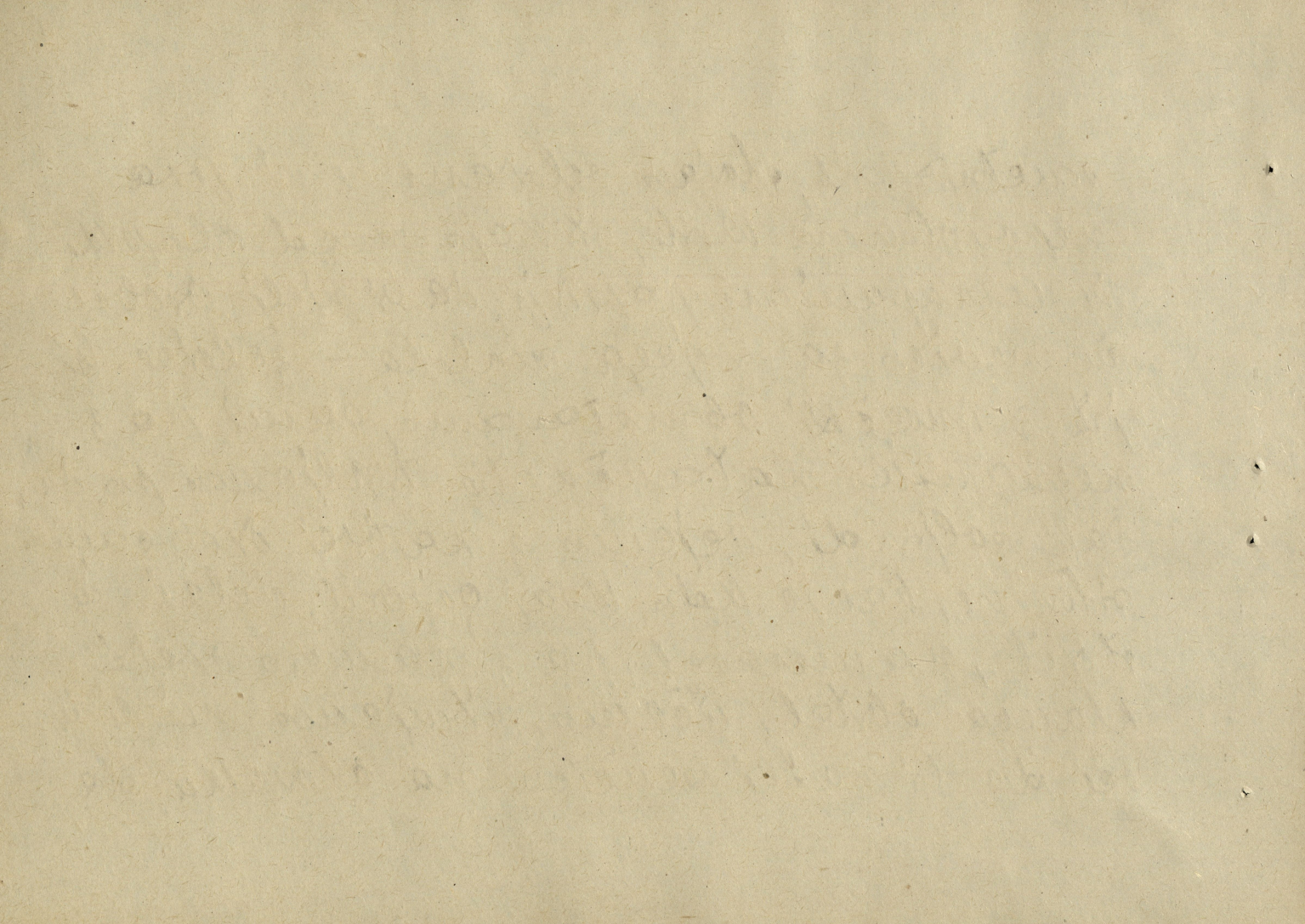
U Takih Kcuntaih dmalupenoti; u ni,
 nitali samogovorov u iznosu mo spet lpuje,
 depav pbezani u u cseh Suharnih nika'ih
 naptkani, olozovtel'sko pa mvaše u ne,
 vedna opmerya na' lastni pag.

U Takih Kcuntaih odinno ce u u u u u
 ogladajo nesoglasje, razmali u razmali
 u mečindus samogovornostno postajamo
 otnirsi - samoznanci.

Realicni žicari u bl'nbasi pluceni
 u telcni rabici vrbajo po smetiščih u

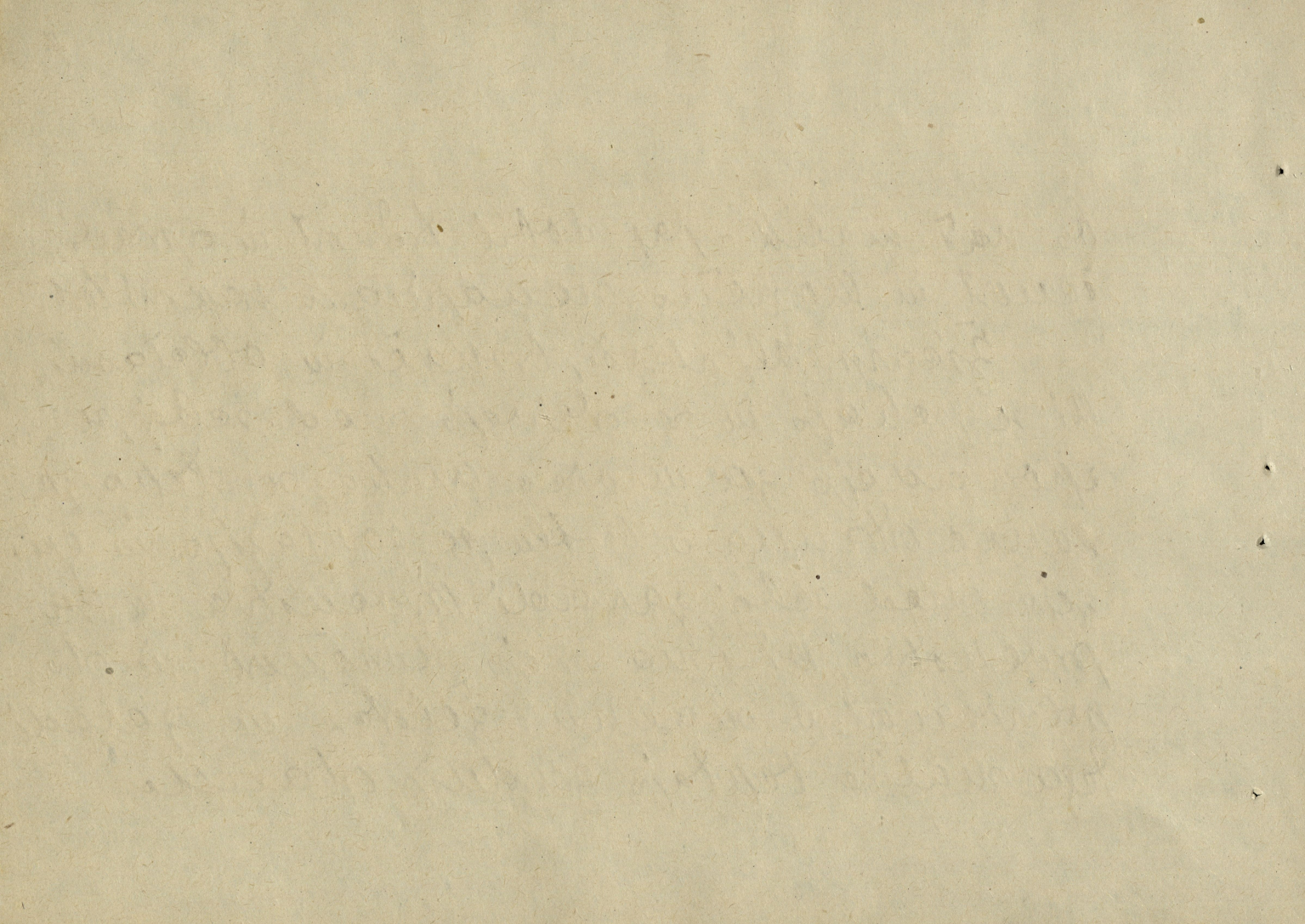

omestiti jih, glavejo zlovanje, če utone
 nepovoljan boji, ki kaj med olupki
 in umazanimi papirji, da bi neli drobce
 in morda za koga malika - želodec. Ki
 jih z izumetki obmetavamo, sami pa z
 neznanostjo natančnosti kraljevo po da,
 tak soljndi, vešemo z nabrež' drobci
 s tona ne, ker je bilo kdaj govoril, delal in
 storil, nameraval pa z namero med
 klane obšel, počemo, stružemo mihi in
 oči, da bi neli senčico na slovesku, da

bo naš malik - pa dobil klenot in spavil,
iscuot in končno nenapislano zakonitost.

Živijo, blinčarji, brnčarji in obletavni,
ki se pehajo in se otrivajo med seboj, se
spopadejo za urado in kleno, se šepo za
kance in kance v kartli, se sovražijo in gr-
zijo med seboj zaradi pravega in za
pravega, ki ima svoj končno in do-
voljenost v maliku - želodec in zaradi
tega malika tehtajo zadržijo otavne

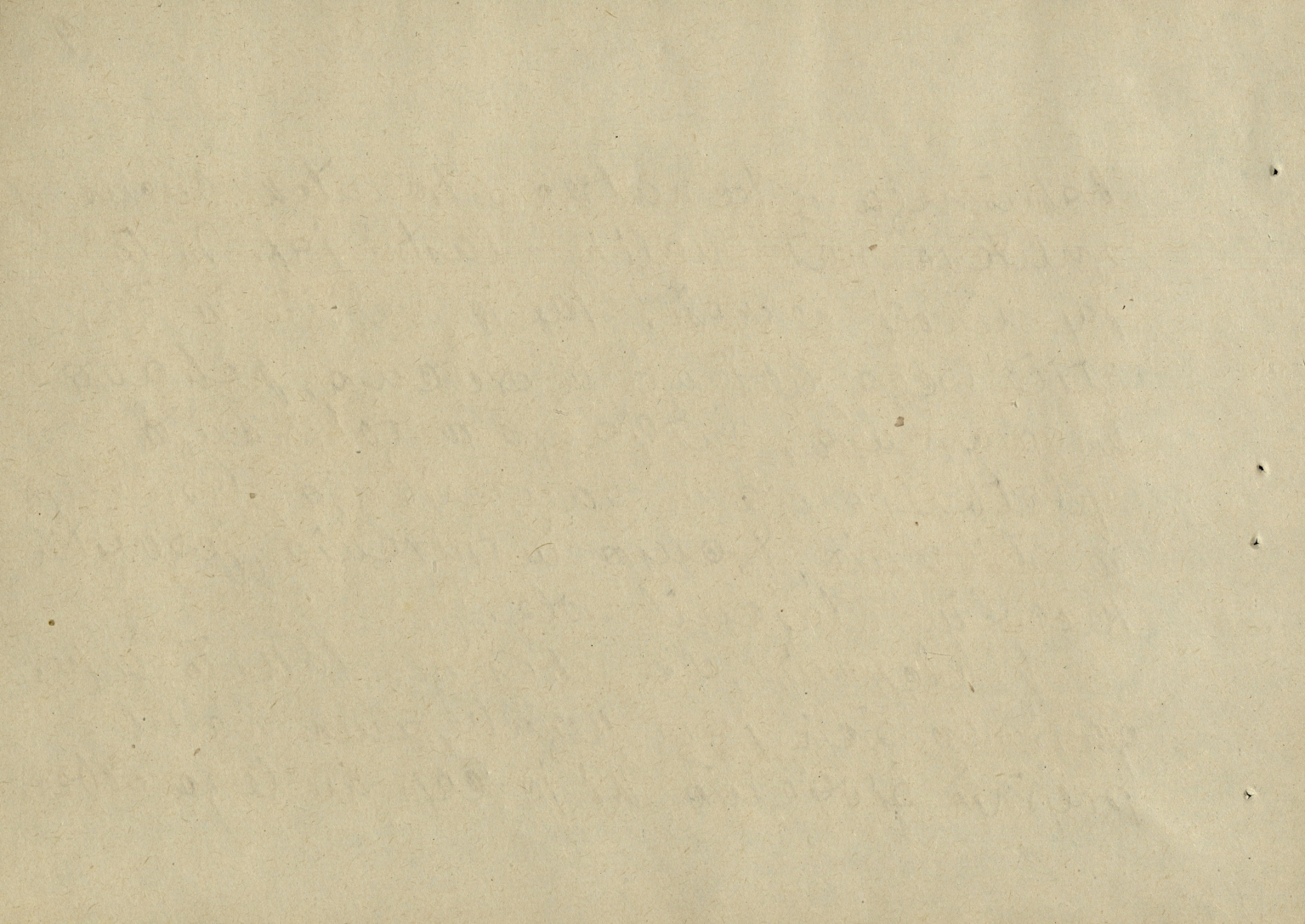

čla čakega dostojanstva, ponosa in pojnosti
vsega v žitnosti.

Hi... mi pa karavmo med seboj,
z zlagano prijateljstvom se običavamo, duče
pobližno s svobodom, se merčavamo,
dobroto in crehudo drugda otrelavamo, jih
v seues z nullo izkopravim in na
mišljenih klavotih pogrinjamo, kopljemo
steze v neznanu metore onke zapeljavamo
ceste, da bi se dohodnoli do prave,...

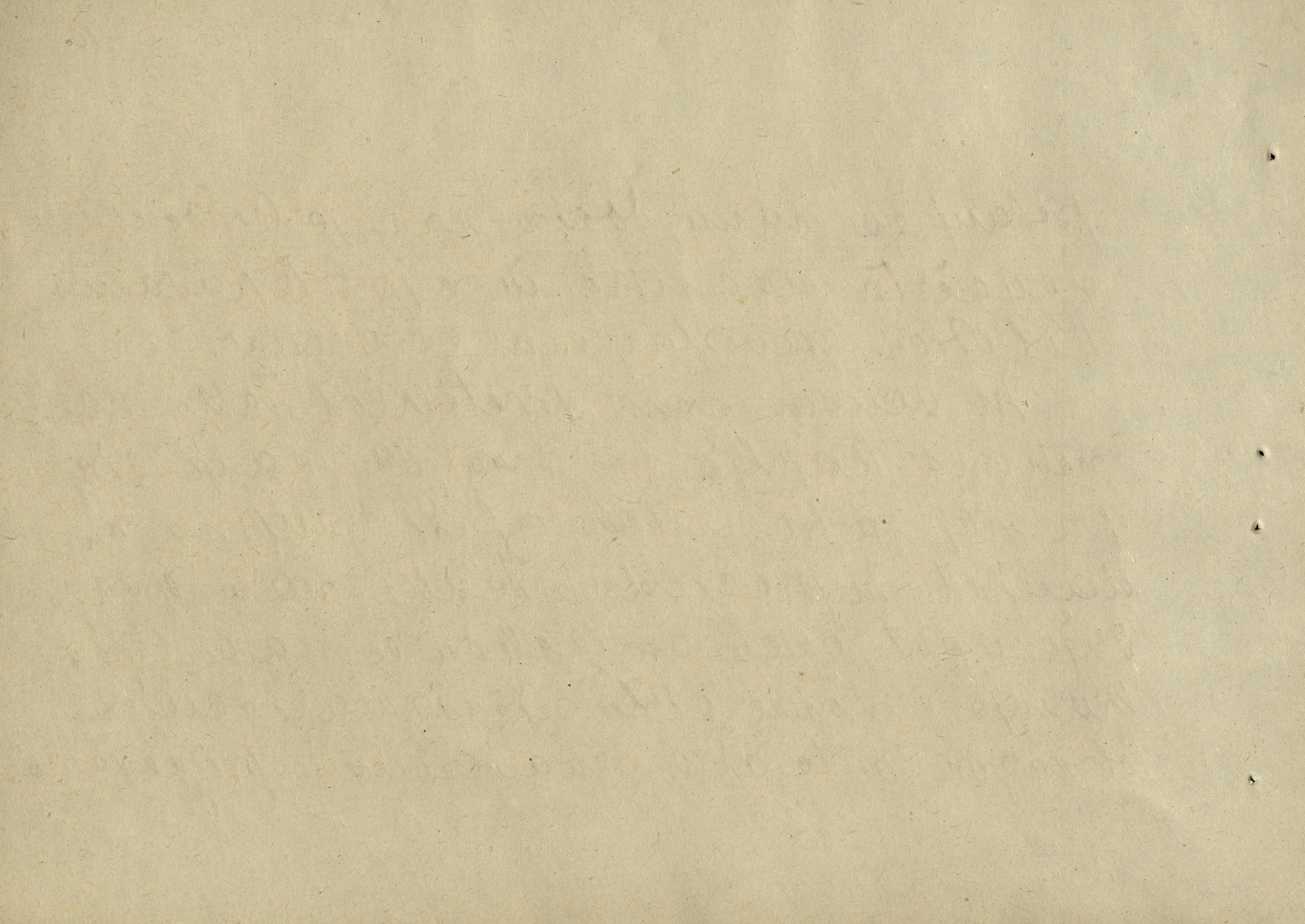
Kakšno naga iz krenutka. Krenutek duševno
 zalitost naš malik - lastni raj. In ta
 raj nikoli ne greši! Raj je veličje in žla,
 kiče vega hotenje in oročnja, pehača
 in rovačnja, mišljanja in govrnanja,
 spletkanja in oamirjenja, vskanja
 in stikanja, krenja in mrenja, jezovitih
 kôev in utajenih volj.

V klerenju, da utajimo lažno in po-
 grsimo žejjo raje. Pozabljamo na in
 presnjo življenja. Ki je čerpan le za odber

petanj' za nami, dočim nam je ostājnost
neusajta usajma in x je otkravanu
kot otrok zvozlancja počima.

In usajen nam pretelalot tako ne,
nehoma karlja na nea, ja nam zraj
na zraj za ke nitch ožlūči trupno x,
dajot. In prečudno tako nam gva-
sujē vest, ožek za gjeleu se nam borī.
Kuzujē o nōjīm čičo nō izmaličēuim
strozom in tēaj sproznavajmo in priznavajmo.

„Da, taki smo bili!“

Po pravici in pravdnosti smo lajali,
na drobnešo dolžnost pa okronali z nu-
čudi tona.

Kinbezen smo se sami zaldonavali, sor-
ratno pa postovali in ne govali kot naj-
bolj certaljav rožo.

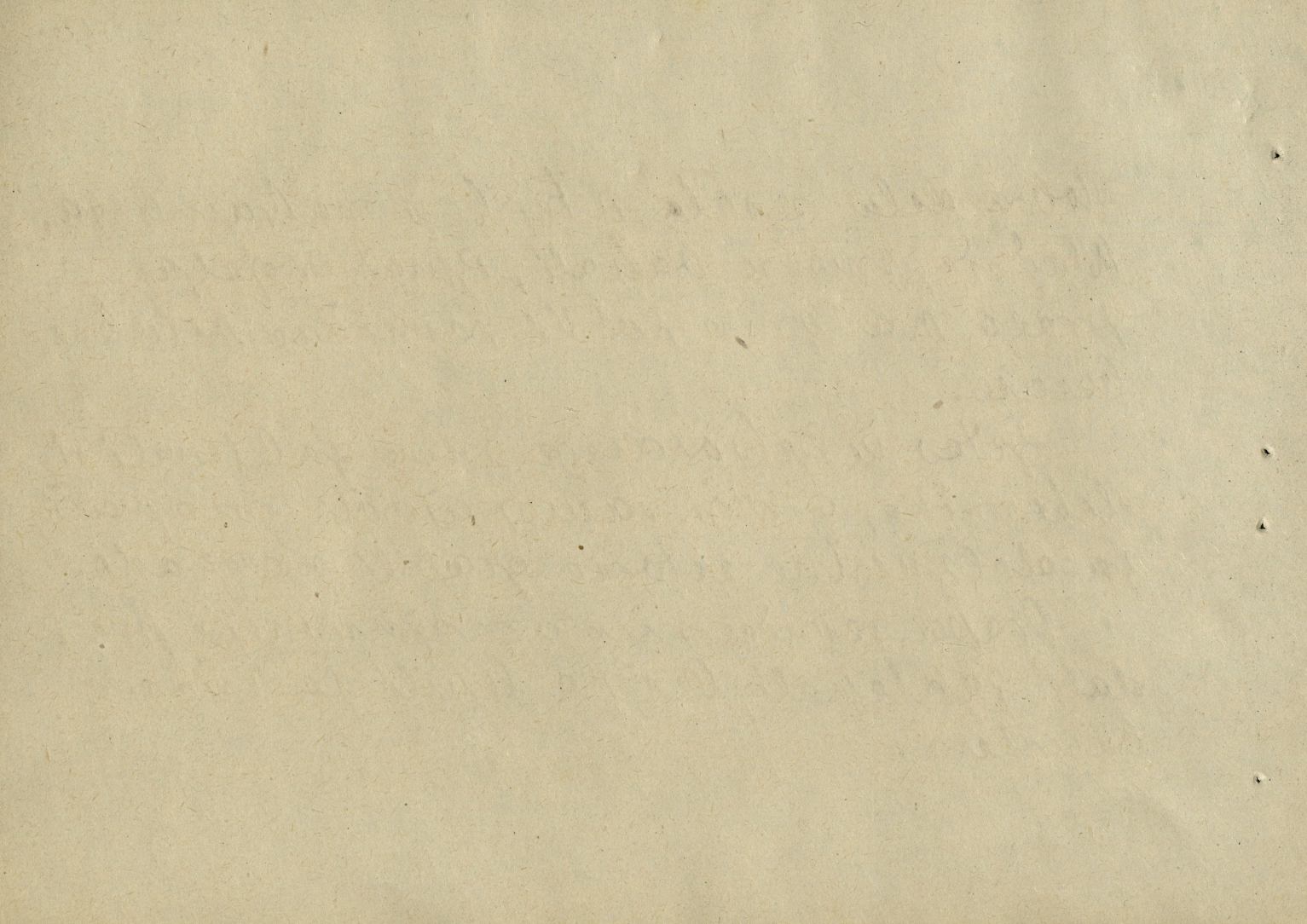
O kulturi duha in nea smo govorili,
li, pa u le z glazavo in tujo obližavo.
stjo okevali.

Z volčjo in dobročelnostjo, ki je roja

dobro delu vesela iz tujih in nabavnih ga.
Kladno, smo u bahali, izmed mojega
poroga pa smo postili resnice potrebne
berate.

Zitev in zekvaranje smo zalitvali ot
olehernika, u koji samopraviti smo pa in
za dolzneritne zekvade grabili narzade.

Prapor resnice smo u najdarivnejse pre.
dale zaklepali, lez pa lepili na kričava
bandera.

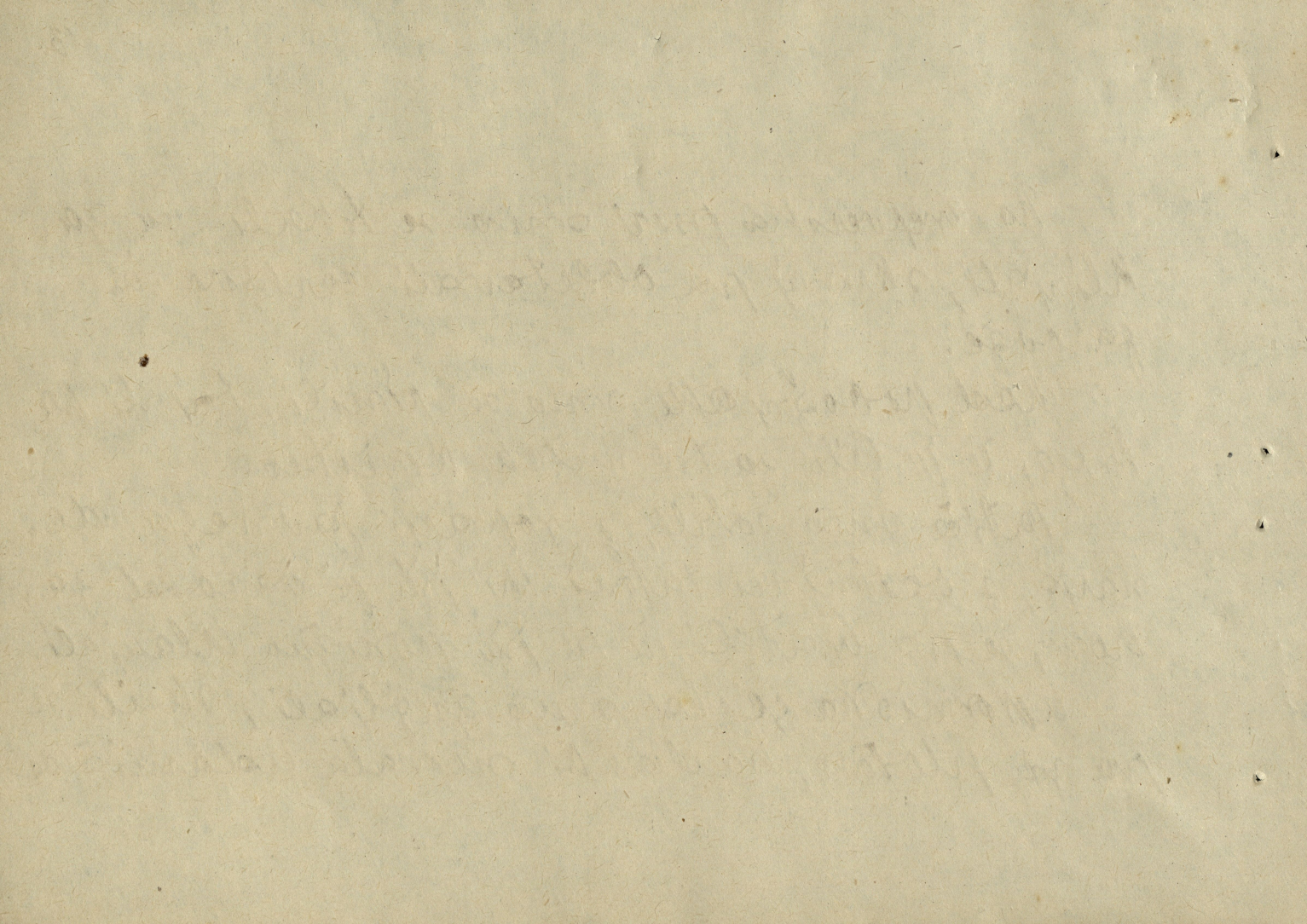

Na breverska prva smo se tkali in za-
klinjali, skiraj pa obletavalci certavo in
parovže.

Med pobožnjake smo se pínili, tajili pa
Boga, če je Abo za trenutek kvestuo.

Taki smo soili, z roparji pavnega de-
naja, z očistnimi talori, ki jih je verovel za-
kon, se pa bratili in se jih ponižno blanjali.

Uporniška gesla smo žugljali, skrili se
pa za plotove, kadar bi morala udamistae

beseda meso postati.

Či'lost in zvestos smo označili, mi,
oaj se pa polikali po bezgidalu o počep.
kamni.

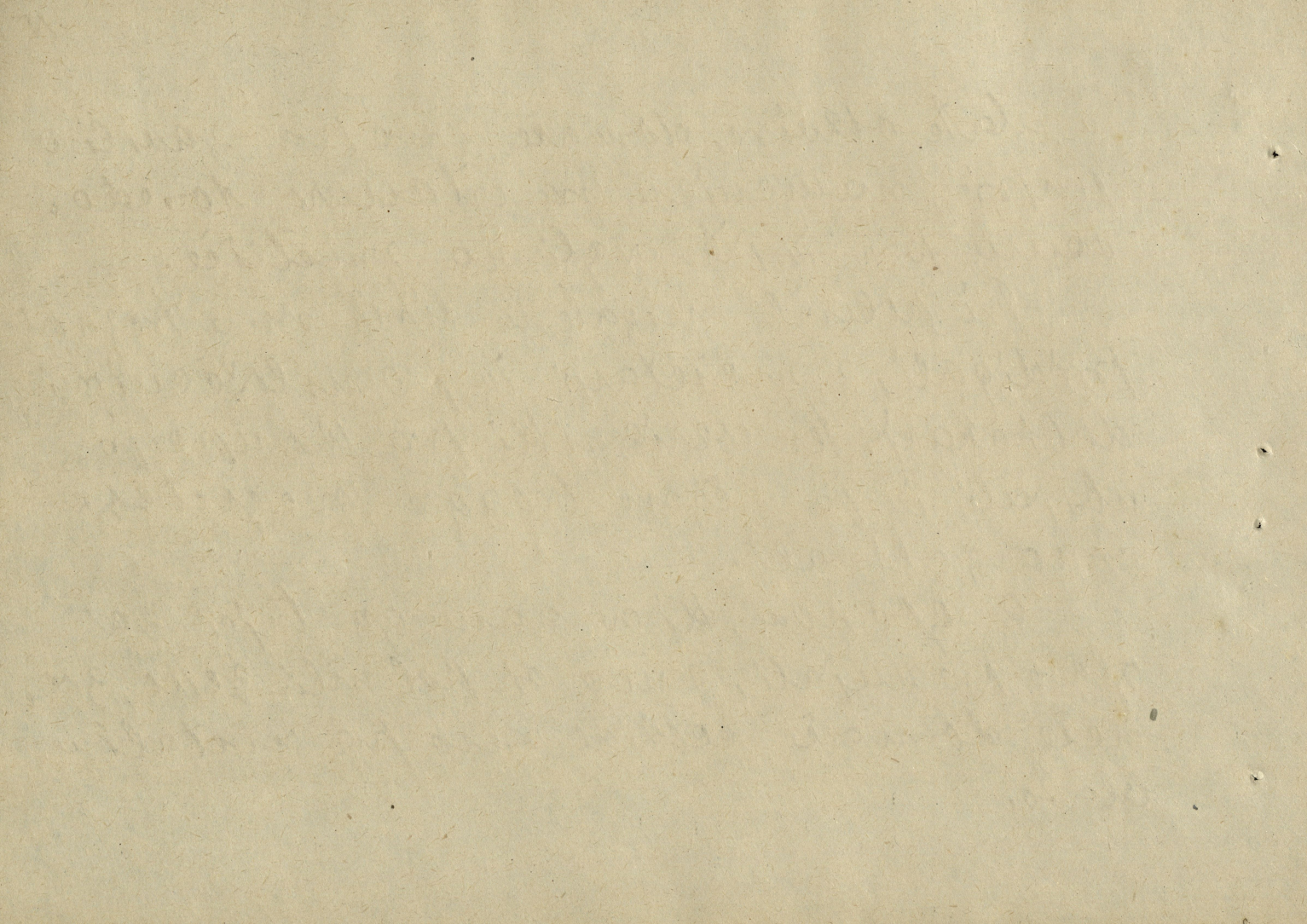
Za lalpetavimi nizami smo raj.
besedičecemu roblejnbju napivali, doma
smo pa tu'cu nastezaj, oprivali' vate
in mi razkazali najdki'onej'oc kot'elne
maje domacenoiti.

Tu'ce, zraketrane slike smo obesali
na maje najrednejše stene, i'le utisnili v

u zlate odavine, domaće smo na zavili u
papir, namuču za utamne dovedo,
veću po u ih ogli na smetiće.

Pri polnih nizale u likih smo bezuot
pordigali, z meitajji u pomilovčeni mi
dobitkarji te veriznički pa kausci jo
ubijali u jo o čno brozo pregete sa
sina zalivali.

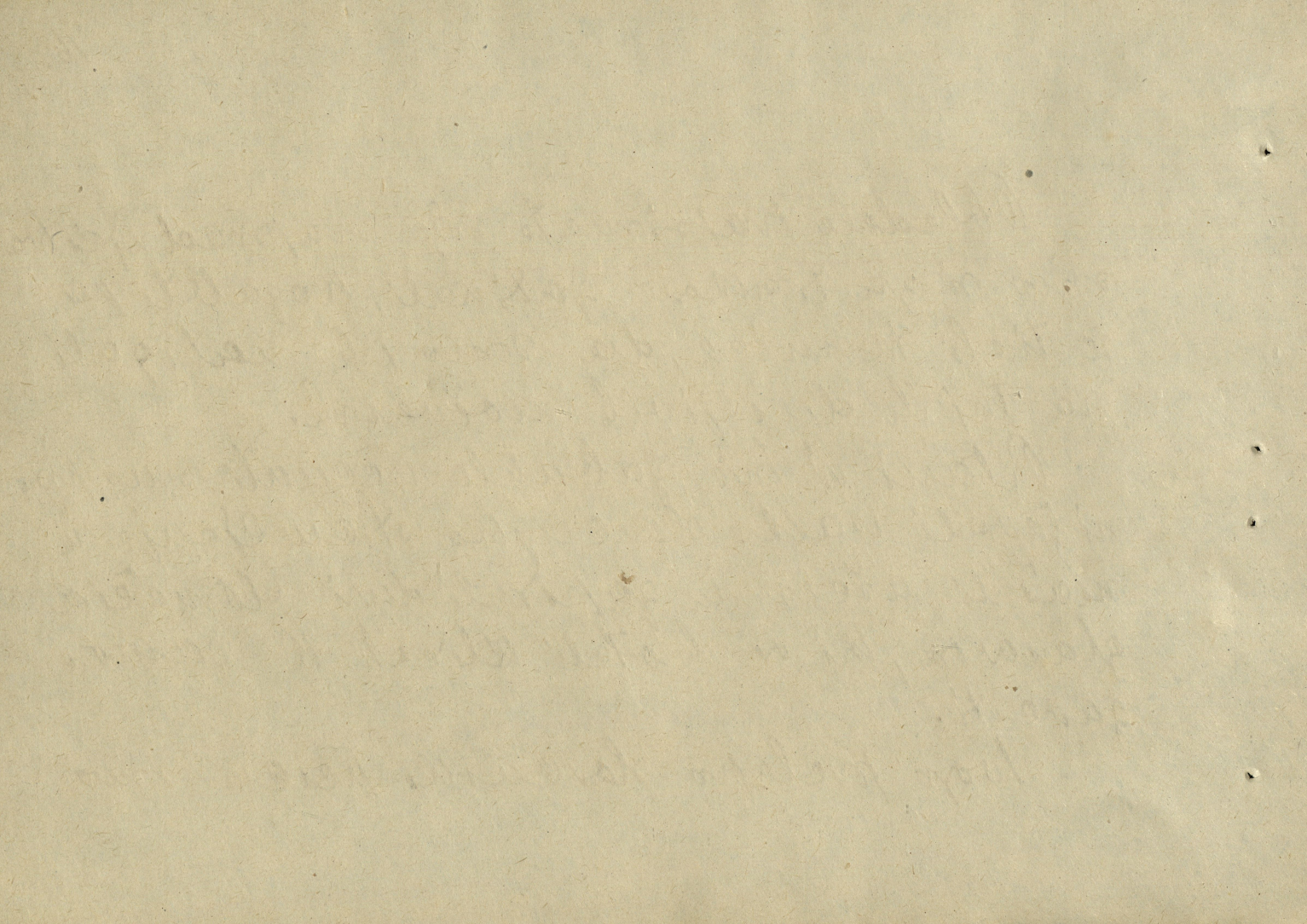
Z gotnom, ki no nam ga trjci za
zlate pronužali, smo n' polnili žepu, zve,
neie domaće celine smo pa metali u
blato.

Obledele napravuate rože naprednje tri
 smo n' za konane zatkali, pozabili pa
 je tisti konutek, da smo jih ustrgali
 na tujih dušljivih močvarah.

Pitavi o tuj zabuhle učuati smo po,
 niževali valko korcurok s tem čenje in
 masili učera in zapirali duri domačim
 glasom, ki so hoteli kletati N samo
 zavest.

Bojo prelepo korcurok pesem smo

zatejili in jo poropili z neudarnimi ude-
nami iz tujih je v blaznost nihajše ib
verelijo samo zato, ker je bila kavenska.

Prest: dobrot moje skromne pa dobre
domnine, smo jo povali z olačego, ka-
dar smo bili pa v tujini lačni in žejni
to neč, smo se ji dobrihali in hvalali:
"domašna, ki ni kakor zdravje!"

Na jngorlavestro smo se šivali in
pridužali, oplaivali pa ne doletyše metenje

slonecstnega naroka, na dan preizkušnje pa-
zatojili oboje in se znašli v duhovni
in snovni krogi, iz katere lepe zrač
naše moči.

Ja, taki smo bili, nam pravi aet, ki
smo jo iz duha v dan dušili in dajili
in zrač na zrač se iz tega spoznanja utrne
misel: zavrzimo malike, laž in naremlje,
no vztrajmo obnega hotenja! Plamen

biti n pravi, usmerjati sebe n popoluoti
 iloveca in soiloveca, ki mu je slarustro,
 ki mu je resnica in dobrota in se teba
 tudi žitvaranje - najnat skupnati in
 ne le lastnega paza.

Morda je za nas n čas prerogaja in
 prav zato morda ni oči dalje do dneva -
 utajenja.

